

# Bureauet

for

## Det 2. Nordiske Kvindesagsmøde

### i København,

### den 10. og 11. Juni 1914

**paa Dansk Kvindesamfunds Hovedkontor,  
STUDIESTRÆDE 49. KØBENHAVN K.**

**er aabent hver Dag fra Kl. 11—5. Tlf. Byen 172.**

Emblem, der fremstilles paa Den kgl. Porcellænsfabrik, og som giver Adgang til **alle** Møderne og Raadhusfesten, koster **Kr. 3,00.**

Illustreret Program og Kantate leveres gratis til alle Kongressens Medlemmer. Se iøvrigt Artikel i Bladets Nr. 8.

Da Pladserne er begrænset, opfordres man til at tegne sig i **god Tid.**

Tillidsmænd til »D. K.«s Fællesmøde, der afholdes den 8. og 9. Juni, har gratis Adgang til det nordiske Møde. —

»Nej, nej, I Sufragetter er fulde af Skarnsstreger, men *mig* kan De nu ikke narre.«

Enden paa det blev, at Laura med en af sin Frues flotteste Hatte paa Ho'et og i en lang silkeforet Aftenkaabe, som hun saa tit havde beundret, naar hun lagde den om sin Frues Skuldre, blev ført ned ad Trappen og ud gennem Entreen.

Idet Processionen passerede Døren ind til Badeværelset, stak en forskræmt Stupige Hovedet frem. Hun var i sort Kjole, Kappe paa Hovedet og med hvidt Forklæde, — meget net og nydelig.

»Lad dette være Dem en Advarsel,« sagde en af Betjentene, idet han gik forbi hende, »og pas paa, at De ikke bliver blandet op i Deres Frues gale Streger.«

Stupigen syntes at være fuldstændig tilintetgjort af Skræk. Hun kunde kun fremstamme et: »Gud nej da!«

Hun blev smidt ind i en Celle, blev Laura, og her lod man hende ene, svømmende i Taarer og halvt sindsvag af Forvirring. Det var Te-Tid, men Laura var ganske vis paa, at der var ingen, der gav hende Te. Nu sad de alle derhjemme i Tjenerværelset og havde det saa rart og godt, og her sad Laura, antaget for at være Sufragette, imod sin Vilje tvunget til at etablere Hungerstrike!

Hun havde nu altid taget Afstand fra disse Sufragetter og deres Historier. Men nu, hvor hun ligefrem saa Lopperne hoppe levende omkring i Cellen og tydelig kunde se, at *det* Gulv der ikke havde set en Kost i mange Herrens Tider, saa begyndte der at dæmre noget i hende om den manglende Kvindehaand, og det kunde jo nok være at...

Pludselig blev Døren slaaet op, og ind kom den Overbetjent, som havde sikret sig hendes Person, ledsaget af en anden, der var særlig sagkyndig i

Sufragetter. Han standsede, saa paa hende, rynkede Panden, saa hende igen lige ind i Ansigtet og stampede saa i Gulvet.

»For Fanden ogsaa,« sagde han, eller noget lignende. »Det er jo slet ikke hende! Der har De lavet en køn Frikadelle! Nu er hun naturligvis væk, siger jeg Dem, væk lige for Næsen af os.« Han vendte sig imod Betjenten og overdængede ham med Ord, der fik Laura til at føle sig fornærmet og sige til sig selv, at hun *aldrig* havde hørt Mage.

Hun blev sluppet løs, og da hun kom hjem, var der ikke Spor af Fruen, men der var et Brev til hende, der lød:

»Kære Laura, jeg vidste godt, at de snart vilde slippe dig løs. Det gør mig ondt, hvis du har været meget forskrækket. Behold Kjolen, du har fortjent den.«